

med hensyn til proportionalitetsprincippet og i spørgsmålet om objektive brud på resolution 1441. Hvem afgør, om der er sket objektive brud? Det er der kun én instans, der kan gøre, og det er dem, der har truffet beslutning om 1441, nemlig FN's Sikkerhedsråd. Udenrigsministeren ved jo lige præcis, at FN's Sikkerhedsråd aldrig konstaterede, at der var objektive brud af en karakter, der gav adgang til et militært angreb på Irak.

Jeg synes, at udenrigsministeren i samtlige sine svar gav mig ret i, at der er ændret forklaringer. Efterhånden som man havde behov for at kunne medvirke i den her operation under Bushs vinger, ændrede man alle de forklaringer, man havde sat op i februar måned. Derfor ser jeg frem til svarene på, om det også er tilfældet for punkt 4 og 5.

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Nu er der jo ikke ret meget at gøre ved det, for hr. Villy Søvnal har jo notorisk aldrig villet høre og høre efter. Jeg går så videre.

Det, der var spørgsmålet, var, om der var ændret forklaringer. Det juridiske grundlag var altså i punkt 1, 2 og 3 det samme. Information havde fejlrefereret papiret af 14. februar, men det har hr. Villy Søvnal altså ikke villet høre. Derfor tror jeg såmænd heller ikke, det hjælper ret meget at gå videre til punkt 4 og 5, men jeg skal gøre det alligevel af hensyn til Folketingets referater.

FN's Sikkerhedsråd skal som minimum give sit stiltiende samtykke til en militær aktion. Notatet af 14. februar opstiller ikke en sådan betingelse. Det er igen Information, der vildfører hr. Villy Søvnal. Muligheden for en stiltiende forståelse nævnes, men derefter gennemgås mulighederne for militær indgriben i tilfælde af uenighed i Sikkerhedsrådet. Overvejelserne fører til en konklusion om, at militær indgriben, uanset uenighed i Sikkerhedsrådet, under visse omstændigheder ville kunne ligge inden for rammerne af Sikkerhedsrådets tidligere bemyndigelser. Det er altså stik modsat af, hvad Information får ud af det.

Punkt 5: Ingen permanente medlemmer af Sikkerhedsrådet må nedlægge veto. Notatet af 14. februar fastslår i forbindelse med en analyse af mulighederne for anvendelse af militære magtmidler over for Irak, uanset uenighed i Sikkerhedsrådet, at det bl.a. vil være en forudsætning, at Sikkerhedsrådets fornyede behandling af sagen ikke fundamentalt forrykker eller mod-

siger det tidligere etablerede grundlag for magt-anvendelse, f.eks. i form af et veto mod et resolutionsforslag, der klart bemyndiger til iværksættelse af militære forholdsregler.

Det var som bekendt heller ikke tilfældet og heller ikke aktuelt, da notatet af 17. marts blev skrevet. På det tidspunkt havde der uformelt cirkuleret et amerikansk-britisk falsk resolutionsudkast, som ikke indeholdt en bemyndigelse til magtanvendelse. Hvorfor ikke? Fordi den jo allerede forelå med de tidligere Sikkerhedsråds resolutioner. Resolutionen kom i øvrigt aldrig til afstemning.

Desuden udelader Information, og dermed misinformerer Information bl.a. hr. Villy Søvnal, følgende betragtning fra notatet af 14. februar:

»Og det må også i denne analyse indgå med vægt, at et enkelt eller nogle få lande, der på et tidspunkt har medvirket til opstilling af krav og betingelser for en fredsslutning, om fornødent med anvendelse af militær magt i henhold til FN-pagtens kapitel 7 ikke bør kunne blokere for en beslutning om magtanvendelse, når det på et tidspunkt objektivt må konstateres, at der foreligger bevidste, grove krænkelse på centrale områder af de af Sikkerhedsrådet opstillede krav og betingelser, da det i realiteten ville give disse lande en vetoret med tilbagevirkende kraft.«

Det står der i notatet af 14. februar.

Så kan det vist ikke siges tydeligere, og jeg synes, det er lidt absurd, at hr. Villy Søvnal ikke gider ulejlig sig med at læse de gendrivelser, der var i avisen, men i stedet for spilder Folketingets tid.

Kl. 13.20

Villy Søvnal (SF):

Det er et interessant synspunkt fra en minister, der har ledt landet i krig, at han synes, at det at diskutere, om grundlaget var i orden, er at spille Folketingets tid. Men det siger måske noget centralt om en trængt udenrigsminister.

Jeg må spørge udenrigsministeren: Hvem har retten til at konstatere, om der med udenrigsministerens ord er sket objektive krænkelse? Hvem har retten til at tolke det? Det er der kun et organ, der har i den her verden, og det er FN's Sikkerhedsråd.

Som udenrigsministeren meget præcist redegjorde for, cirkulerede der et engelsk-amerikansk udkast til resolutionen midt i marts, som aldrig kom til afstemning. Hvorfor gjorde det